

Arrest

nr. 53 238 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 30 november 2007 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstantie.

Op 14 februari 2008 wordt het dossier van verzoeker overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 24 juni 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 juli 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde beslissing.

Op 10 februari 2009 bevestigt de Raad de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2008 bij arrest nr. 22 881.

Op 19 februari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 5 maart 2009 dient verzoeker voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 7 mei 2009 wordt het dossier van verzoeker overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen .

Op 2 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2009 dient verzoeker een beroep in bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2009.

Op 2 oktober 2009 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij arrest nr. 32 424. Tegen dit arrest dient verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State dat niet-toelaatbaar wordt verklaard bij beschikking nr. 5146 van 18 december 2009.

Op 26 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Hiertegen dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 39 220 van 24 februari 2010. Verzoeker dient een administratief cassatieberoep in tegen voormeld arrest bij de Raad van State. Het cassatieberoep wordt toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 5579 van 30 april 2010.

Op 27 mei 2010 ontvangt de Belgische overheid een verzoek tot overname van verzoeker van de Deense overheden daar verzoeker aldaar opnieuw een asielaanvraag heeft ingediend.

De overname wordt aanvaardt door de Belgische overheid en verzoeker wordt overgedragen aan België op 19 augustus 2010.

Op 24 augustus 2010 dient verzoeker voor de derde maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 6 september 2010 wordt verzoeker gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Huidig beroep is gericht tegen de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 30 november 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 februari 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 juni 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 februari 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 5 maart 2009 een tweede asielaanvraag

indiende en zijn dossier op 5 mei 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 7 juli 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming nam. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 oktober 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 24 augustus 2010 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt die volgens hem van zijn zuster en een ruïne van een huis zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, een foto van een vrouw en foto's van een ruïne zonder enige aanduiding van wie ze zouden zijn of waar of wanneer ze genomen zouden zijn. Overwegende dat de betrokkene een pagina uit een rapport naar voren brengt om de toestand in Afghanistan aan te tonen waarbij opgemerkt moet worden dat zowel het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene en de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 07/07/2009 stelde dat 'Echter, op basis van uw verklaringen en uw voorgelegde documenten in het kader..., is het CGVS nog steeds niet in staat om zich een correct beeld te vormen van uw ware identiteit, uw ware leefsituatie en verblijfplaats en uw eventueel verblijfsstatuut in derde landen voor uw aankomst in België in november 2007. Aldus kunnen noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming u worden toegekend.', dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt dat hij zich het recht voorbehoudt om nog aanvullende stukken neer te leggen, wijst de Raad er op dat hij geen feitenrechter is, doch dat de Raad slechts beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid teneinde de wettigheid van de bestreden beslissing na te gaan, zodat geen rekening kan worden gehouden met stukken die niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld en welke niet betrokken werden bij de oordeelsvorming.

2.2. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoeker wordt om die reden verworpen.

Waar verzoeker vraagt om de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, wijst de Raad er op dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn, zodat geen gevolg kan worden verleend aan de vraag van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 5 van de Europese richtlijn 2004/83/EG van 29/04/2004 inzake de minimumnormen voor de voorwaarden die vervuld moeten worden door onderdanen van derde landen of door staatlozen om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus of door personen die om andere redenen internationale bescherming behoeven en inzake de inhoud van deze statuten (hierna: de Kwalificatierichtlijn 2004/83), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"De bestreden beslissing overweegt dat door het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen van 7 juli 2009 zou beslist hebben dat 'Echter op basis van uw verklaringen en uw voorgelegde documenten in het kader... is het CGVS nog steeds niet in staat om zich een concreet beeld te vormen van uw ware identiteit, uw ware leefsituatie en verblijfplaats en uw eventueel verblijfsstatuut in derde landen voor uw aankomst in België november 2007. Aldus kunnen noch de hoedanigheid van vluchteling noch de status van subsidiaire bescherming u worden toegekend. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Verzoekende partij legde destijds originele documenten neer met betrekking tot o.a. zijn identiteit en schoolcarrière in Afghanistan over. Zijn Afghaanse identiteit stond en staat daarom niet ter discussie.

De vluchtelingendefinitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ondertekend te Genève zoals gewijzigd en voormelde Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bevatten geen bepaling die vereist dat een vluchteling recent in zijn land van herkomst of nationaliteit heeft verbleven. Recent verblijf is op zich geen voorwaarde die dient vervuld moet zijn doordat iemand als vluchteling erkend kan worden (G. Westerveen, 'Recent verblijf' in asielbeslissingen', september 2009, www.cbarbchv.be/pdf/Bewijslast/Notes/recent%20verblijf%20by%20GW.pdf).

Artikel 5,1 van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 luidt: 'Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan gegrond zijn op gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat de verzoeker het land van herkomst heeft verlaten'. In casu heeft verzoekende partij een pagina uit een rapport naar voren gebracht om de huidige toestand in Afghanistan aan te tonen. De streek (district Jaghori provincie Ghazni) waar verzoekende partij in Afghanistan verbleef ligt in het zwaartepunt van de gevechten ('brunt of combat': CGVS, 'Subject related briefing 'Afghanistan'. Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyān, Daykundi en Kabul)', p. 9; UN High Commissioner for Refugees, 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan', juli 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a6477ef2.html>, p.43) of gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 van de voormelde Wet van 15 december 1980 en CGVS, ibidem, p.4; ICRC, 'Our World: views from the field. Summary report: Afghanistan, Colombia, Democratic Republic of Congo, Georgia, Haiti, Lebanon, Liberia and the Philippines', juni 2009, p.13 Schending van artikel 5,1 van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Verwerende partij heeft niet op alle aangebrachte elementen van de asielaanvraag van verzoekende partij (actuele informatie van het intern gewapend conflict in Afghanistan gestaafd door een rapport) geantwoord en deze pertinente nieuwe informatie miskent.

Omdat de bestreden beslissing om voormelde reden niet aan de materiële motiveringplicht voldoet, schendt zij de wet.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

In zijn repliekmemorie zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Verzoekende partij volhardt in haar gedinginleidende verzoekschrift dat hier als integraal herhaald dient te worden beschouwd. Zij wenst in antwoord op voormelde nota nog het volgende te antwoorden. Verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op omdat zij meent dat de toepasselijke Europese regelgeving in het Belgische nationale recht werd omgezet. Verwerende partij kan niet overtuigen wanneer zij beweert dat deze regelgeving in het Belgische nationale recht werd omgezet. België werd juist voor het Hof gedagvaard omdat hij het Europese recht onvolledig heeft omgezet. Verzoekende partij heeft het recht om de beslissingen te kennen in de taal die hij redelijkerwijze kan worden geacht te begrijpen. Deze minimumverplichting wordt door de Europese regelgeving met directe werking gegarandeerd. De bepaling waarop verzoekende partij zich beroept is er één van. Bij gebreke van deze minimumgarantie in het Belgische nationale recht heeft verzoekende partij het recht zich op de bedoelde hogere rechtsnorm te beroepen. De argumentatie van verwerende partij met betrekking tot de formele motiveringsplicht is niet pertinent omdat verzoekende partij in haar gedinginleidend verzoekschrift de schending van de materiële motiveringsplicht inroept. Verzoekende partij heeft de actuele omstandigheden als nieuwe gegevens aangebracht maar verwerende partij heeft die niet in overweging willen nemen. Nochtans heeft het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar geactualiseerde beleidsnota van september 2010 uitdrukkelijk aangegeven dat op grond van de nieuwe ontwikkelingen in Afghanistan de subsidiaire bescherming aan Afghaanse asielzoekers afkomstig uit (...) Ghazni: heel de provincie kan worden toegekend (zie nieuw stuk nr. 2 als bijlage). Verzoekende partij verzoekt u om haar procedure te willen voortzetten en haar te willen horen."

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond door verzoeker. Uit de repliekmemoirie van verzoeker blijkt dat verzoeker eigenlijk beoogde de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren. Niettegenstaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betrekking hebben op de formele motiveringsplicht, zal het middel verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het eerste lid van voornoemd artikel, dat luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris of minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 augustus 2010 een derde asielaanvraag indiende en op de vraag: *“Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?”*, het volgende antwoordde:

“Ik leg vandaag vier foto's voor. Op een van de foto's is mijn zus te zien waarover ik eerder al vertelde. De brandwonden die ze opliep zijn duidelijk te zien op deze foto. Ik verklaarde ook dat mijn huis vernield werd bij een aanval. De drie foto's die ik vandaag voorleg tonen de ruïne die achterbleef na deze aanval. Ik heb mijn problemen bij mijn vorige aanvragen al toegelicht. Na mijn negatieve beslissing hier was ik erg teleurgesteld in de Belgische staat. Ik kreeg geen opvang meer en zag geen andere oplossing dan elders asiel aan te vragen. Ik ging naar Denemarken. Daar kreeg ik te horen dat er een overnameakkoord was met België. In mijn beslissing van het CGVS stond dat jullie eraan twijfelden dat ik Afghaan was bij mijn tweede asielaanvraag legde ik bewijs voor van mijn afkomst. Vervolgens beweerde het CGVS dat ik wel Afghaan ben, maar dat ze niet geloven dat ik recent uit Afghanistan vertrokken was. Ze vermoeden dat ik in een ander land gewoond had. Ik ontken dit ten stelligste, en vraag dan ook om bewijs voor te leggen van mijn verblijf in een derde land. Ik verbleef een tijdje in Iran en gaf dit ook toe, maar ook dit werd niet geloofd. Het CGVS beweerde dat Afghaanse vluchtelingen zoals ik in Iran verblijfsdocumenten kregen. Ik was een ongelovige, en kon dus geen bescherming vragen aan de Iraanse autoriteiten. Ik kon me ook niet laten registreren. Het laatste rapport van UNHCR bevestigt dat er erg veel Afghanen in Iran verblijven die ongeregistreerd zijn. (zie kopie in dossier) Als ik contact opneem met mijn vrouw in Afghanistan vertelt ze me dat het leven erg zwaar is daar. Ze kan zich niet vertonen op straat. Als ze dit toch doet wordt ze aangesproken als de echtgenote van een ongelovige. Mijn zus ging naar school, maar moest haar studies stopzetten omdat ook zij constant geconfronteerd werd met haar ongelovige broer, ik dus. Zij leven in erg slechte omstandigheden. Mijn problemen zijn nog steeds dezelfde. Een terugkeer naar Afghanistan is daarom uitgesloten. Ik verblijf hier al drie jaar. Dat betekent al drie jaar onzekerheid. Deze situatie heeft me moe gemaakt. Ik verzoek de Belgische staat mij een verblijfsvergunning toe te kennen. Mijn hart doet erg veel pijn, ik kan zelfs niet met woorden uitdrukken hoe ik me voel.”

Waar verzoeker stelt dat er niet op alle aangebrachte elementen van de asielaanvraag werd geantwoord en meer in het bijzonder op “actuele informatie van het intern gewapend conflict in Afghanistan gestaafd door een actueel rapport”, merkt de Raad op dat verzoeker dit rapport voor het eerst vermeldt in zijn verzoekschrift. Bij zijn asielaanvraag heeft verzoeker enkel een kopie bijgebracht van een rapport dat betrekking heeft op de verblijfssituatie van Afghanen in Iran. Dit rapport kan geenszins beschouwd worden als actuele informatie aangaande het intern gewapend conflict in Afghanistan. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met actuele informatie aangaande het intern conflict in Afghanistan, nu het vaststaat dat verzoeker dergelijk rapport niet heeft gevoegd bij zijn asielaanvraag en ook geen melding heeft gemaakt van de actuele toestand van het intern conflict in Afghanistan.

Waar verzoeker aangeeft dat hij destijds originele documenten heeft neergelegd met betrekking tot zijn identiteit en schoolcarrière in Afghanistan en hij verder stelt dat zijn Afghaanse identiteit vast stond en dat dit niet ter discussie staat, stelt de Raad vast dat dit niet gesteund wordt door de stukken uit het administratief dossier. Uit de beslissing van 2 juli 2010 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt het volgende: *“(…) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is nog steeds niet in staat om zich een correct beeld te vormen*

van uw ware identiteit, uw ware leefsituatie en verblijfplaats en uw eventueel verblijfsstatuut in derde landen voor uw aankomst in België in november 2007(...)”. Voorts blijkt uit het arrest nr. 32 424 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, welke de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde, het volgende: “Documenten (in casu de identiteitskaart en de huwelijksakte van verzoeker) hebben slechts een ondersteunende bewijswaarde in geval zij worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Gelet op de vastgestelde bedrieglijkheid van de eerste asielaanvraag in samenhang met de algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat valse documenten op eenvoudige wijze te bekomen zijn in Afghanistan kon de Commissaris-generaal in redelijkheid besluiten dat de door verzoeker neergelegde identiteitskaart geen bewijswaarde heeft”. De argumentatie van verzoeker waar hij stelt dat zijn identiteit wel vast staat, mist wederom feitelijke grondslag. Bovendien kan hierbij worden opgemerkt dat verzoeker er volledig aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van dit voormelde argument en op basis van de gehele uiteenzetting van verzoeker in zijn verzoekschrift blijkt geenszins dat het determinerend motief van de bestreden beslissing wordt betwist, met name “dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.” Zowel in het kader van zijn interview dat werd afgenomen in het kader van zijn derde asielaanvraag, als in zijn verzoekschrift geeft verzoeker zelf aan dat hij verwijst naar elementen die reeds in het kader van zijn vorige asielaanvragen zijn behandeld.

De Raad dient alsnog te benadrukken dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoeker, maar dat zij zich, in het kader van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, uitspreekt over het feit of verzoeker al dan niet nieuwe gegevens heeft aangebracht die een ernstige aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar oordeel is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond door verzoeker.

Daargelaten of verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 5,1 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 nu deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/00) en nu verzoeker niet *in concreto* aantoont dat voormelde artikel 5,1 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht maar zich echter beperkt tot een vage verwijzing naar een dagvaarding van de Belgische staat voor het niet volledig omzetten van de voormelde richtlijn, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit voormelde artikel citeert en vervolgens argumenteert dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt. In feite komt het hele betoog van verzoeker neer op een kritiek ten aanzien van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en ten aanzien van het daaropvolgend arrest van de Raad. Verzoeker vraagt de Raad om een herbeoordeling van zijn asielrelaas. Het komt echter niet aan de Raad toe om in het kader van een annulatieberoep tegen een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, de asielaanvraag van verzoeker inhoudelijk te gaan beoordelen, noch om een herbeoordeling te geven van de beslissing en het arrest welke reeds uitgesproken werden in het kader van de beoordeling van zijn asielaanvraag. De Raad kan slechts een wettigheidstoetsing uitoefenen op de bestreden beslissing. Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden beslissing onwettig is.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met name de voorwaarden waaraan een asielzoeker moet voldoen om te kunnen genieten van de vluchtelingen- of de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de voormelde artikelen nu de toekenning van de vluchtelingenstatus en

de subsidiaire beschermingsstatus tot de bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevolge een onderzoek ten gronde, terwijl *in casu* de asielaanvraag niet in overweging werd genomen wegens gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU